

af dem, som har modtaget en Arbeidsbog, udtrykkelig foreskrives, at Bestemmelserne i § 8 finde Anvendelse med Hensyn til denne Bog, saa er dette dog udtrykkeligt begrundet til Bestemmelsen om Antegnelse af det Arbejde, Boghaveren maatte erholde. Det vil altsaa ses, at denne Frygt, som jeg tror, at Nogle naerede for, at de strenge Bestemmelser i § 8 om Tilfjrler i Dpholdsbogen af en overgaaet Straf skulde komme til at ramme den haederlige omvandrende indenlandfke Arbejder, ikke er begrundet. Det har ikke vaeret Udvalgets Mening; thi der naevnes kun det Arbejde, Boghaveren har erholdt, hvorimod der Intet staar om de ovrige Tilfjrler, der omtales i § 8, navnlig ikke den om overgaaet Straf. Denne Bemerkning har jeg udtrykkelig villet gjore, for at ikke Modstanderne af de strenge Bestemmelser i § 8 af dem skulle tage Anledning til at vaere mindre venligt findede mod den nye § 15, end de maafte ellers vilde vaere.

Justitsministeren (Klein): Det vaere mig tilladt at begynde med nogle Udtalelser angaaende Endringsforlaget under Nr. 28, fordi jeg nemlig anfer dette Endringsforlag for i og for sig at vaere af mindre Betydning, og derfor gjerne lige som vil have dette fra Haanden, forinden jeg gaar over til at tale om Endringsforlaget under Nr. 27, der vel maa siges at vaere det vaesentlige og egentlige Kjernepunkt i hele Sagen. Hvad Forlaget under Nr. 28 angaar, kunde det som sagt synes at vaere af ringe Betydning. Ikke desto mindre maa jeg meget bestemt opfordre det aerede Udvalg til at frastalbe dette Endringsforlag, og for saa vidt det aerede Udvalg ikke maatte tage Hensyn til denne Anmodning fra min Side, maa jeg bede det meget aerede Thing om at forfaste Forlaget. Naar jeg maa stille disse Opfordringer, er det ganske vist for en ikke ringe Del begrundet i dette Sporgsmaals Historie. Den aerede Ordforer har allerede oplyst, at man ved dette Endringsforlag har tilfiget indfat i Loven med nogen Forandring, hvad Justitsministeren i Kraft af den ham tilkommende Myndighed, en halv eller en hel Maaned, foerend han med Kongens Tilladelse forelagde dette Lovforlag, havde ladet udgaa som Instrug eller Ordre til Politimestrene. Man vaere nu af den Mening, at Ministerens Ordre i saa Henseende var rigtig eller ikke, saa maa jeg dog paastaa, at det ikke er ganske stemmende med det Hensyn, som det forekommer mig, skyldes Justitsministeren, naar man kort efter soger at forandre en Bestemmelse, som iøvrigt havde fundet Bifald hos den langt overveiende Del af Landets Politimyndigheder, underordnede eller overordnede, medens der ganske vist er enkelte, der ikke have faaet deres Onfke tilfredstillet, soger at forandre Ordrene ved at indfette disse i Lovforlaget, uagtet det maa erkjendes, at de efter deres Bestaffenhed ikke høre hjemme

der. Jeg betragter det som en Administrationsfag, den Instrug, der skal gives Politiet om den det paahvilende Tilfyn med de Personer, her er Tale om, som en Administrationsfag og ikke som en Lovgivningsfag. Det forekommer mig, at det er let at se, at der er en overordentlig stor Forskjel paa, hvad der er bestemt i Lovforlagets § 1, og hvad der er Sporgsmaal om i Endringsforlaget. Naar der tales om, at Afgangen til Landet skal lukkes for en Klasse af Ublandinge, synes det ganske naturligt at indfette en Bestemmelse derom i Lovforlaget. Naar man derimod overhovedet vil beskjaeftige sig med den Slags Ting, som Negler for, i hvilket Omfang og under hvilke Betingelser der maa gives en Person Lov til at vise en af de Kunfter, som der her er Tale om, at ove Musik i en eller anden Jurisdiktion, paa et Marked eller ved andre lignende Leiligheder, da er dette en Ting, som maa bero paa et fornuftigt Skjon og Hensynstagen til de til enhver Tid tilstedevaerende Forhold. Lige saa lidt som Justitsministeren kunde tage sig paa i saa Henseende at foreskrive bindende Regler, der skulde følges i alle Tilfaelde af Politimestrene, istedet for i alle de enkelte Tilfaelde at overlade til dem, hvad de finde fornuftigt og hensigtsmaessigt, lige saa lidt hør Lovgivningsmagten flaa bestemte bindende Regler fast i saa Henseende. Det forekommer mig som sagt, at der er en overordentlig stor Forskjel imellem Sporgsmaalet om, hvilke Personer der overhovedet skulde strenges ide af Landet, og Sporgsmaalet om, hvorledes Politimyndighederne rettest skulde udove deres Forpligtelse til at føre Tilfyn med den Slags Personer, som her er Tale om. Sagen er, om de Herrer saa ville, en Citettesag, men mig forekommer det som sagt, at naar dette Forhold engang har faaet sin Afgjorelse paa en fuldstaendig lovlig Maade, kort forinden Lovforlaget blev forelagt, er det lidet hensigtsmaessigt, at man nu ad denne Vej soger at gjore Forandringer i den af Administrationen tidligere truffne Bestemmelse. Det har vaeret mig overordentlig meget imod, at jeg har maattet fremføre disse Bemerkninger, men jeg skylder det aerede Thing at gjore opmaerkksom paa, at jeg gjentagne Gange har gjort det Samme gjældende lige over for det aerede Udvalg. Naar det iøvrigt til Motivering af dette Forlag siges i Udvalgets Betænkning, „at Udvalget, foruden at foreslaa Justitsministerens administrative Myndighed i dette Forhold bevaret, har troet i et enkelt Punkt at maatte fravige Cirkulaerets Indhold“, vil det let ses, at dette er en høist eiendommelig Maade at bevare Justitsministerens Myndighed paa, og naar det dernaest siges, og det egentlig skulde vaere det vaesentligste Motiv til den Undtagelse, som er gjort, at Justitsministerens Cirkulaere af 18de September er uforeneligt med de ovrige Bestemmelser, som foreslaas optagne i Lovforlaget, maa jeg tilftaa, at det er mig umuligt at forstaa dette. Det om-